

NEW

לקוטי שיחות

משפטים MISHPATIM

VOLUME 1, P. 155-162

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

MISHPATIM I | משפטים א

Adapted from sichos delivered on Simchas Torah and Shabbos Bereishis, 5715 (1954)

Introduction

One of the hallmarks of a successful communicator is the ability to convey a message in a manner that can be easily and comfortably accepted by his listeners. Even when his theme is one which could easily cause them to feel threatened, he knows how to couch it in terms and frameworks that they can understand and accept without being intimidated.

The *sichah* that follows is a prime example. The Rebbe saw that portions of American Jewry were becoming conformist, taking on the norms of contemporary Western society instead of standing out as individuals and preserving a Jewish way of life. Seeking to warn against such an approach, he highlighted the threat this posed to Jewish continuity. But watch how he communicates that message!

He begins with a seemingly straightforward discussion of Jewish law regarding lost and entrusted articles and a guardian's responsibility for them. Through careful analysis, he transforms this legal framework into a powerful metaphor about spiritual accountability.

Rather than directly criticizing his audience for faults they may possess, he helps them discover how their Divine soul – a precious article that G-d entrusted to them – requires vigilant protection against the influences that might diminish its unique character.

Using the four types of lost articles mentioned in the Torah as archetypes for spiritual failings, he notes that the Talmud finds the Torah's mention of lost sheep a matter that is particularly difficult to understand. In a spiritual light, the Rebbe explains, the difficulty is in the very possibility of a Jew becoming a lost sheep.

A Jew is Yisrael – someone with a distinctive and unique potential that can overcome all challenges.¹ The Rebbe asks – and challenges – his readers: How can it be that a Jew becomes lost, caught up in the sway of a culture that is not his or her own?

Masterfully weaving together legal discourse and spiritual guidance, the Rebbe heightens our awareness of the Divine soul we all possess and provides direction that empowers each of us to express it in our daily conduct.

---

1. See *Bereishis* 32:29.

When Lost Souls Return

Legal Claims, Spiritual Parallels

1. This week's Torah reading states,¹ "Concerning all charges of deceit... regarding any lost article about which one will allege, *Ki hu ze* ('It is this'), the claims of both parties shall come before the judges.² Whoever the judges declare guilty shall pay double to his fellow."

The Talmud³ explains that this verse refers to a guardian who claims that the entrusted item was lost while in his possession, a claim that would normally exempt him from payment. {For an unpaid guardian, this exemption applies when he claims the article was lost through theft or misplacement, while for a paid guardian it applies when he claims the article was lost as a result of unavoidable factors (*oness*).} When the guardian takes an oath to support his claim, and later it is revealed that he had been negligent with the deposit and had taken a false oath,⁴ the law is that "the claims of both parties... come before the judges," and the guardian is required to "pay double to his fellow."

As has been frequently discussed, all matters within *nigleh*, the revealed, primarily legalistic dimension of Torah, have spiritual counterparts. Indeed, it is precisely because these matters exist in the spiritual realm that they subsequently become manifest in the revealed dimension of the Torah, for every entity or concept in the material plane derives from its spiritual source.

א. אין היינטיקער סדרה שטייט, על כל דבר פשע גו' על כל אבידה אשר יאמר כי הוא זה עד האלקים יבא דבר שניהם גו' ישלם שנים לרעהו. זאגט די גמרא, אז דער פסוק רעדט וועגן א שומר, וואס טענה'ט אז דער פקדון איז ביי אים פארלארן געגאנגען, וואס מיט דער טענה ווערט ער פטור פון צו באצאלן: ביי א שומר חנם – טענת גניבה ואבידה און ביי א שומר שכר – טענת אונסין, און ער האט געשווארן אויף זיין טענה, און צום סוף האט זיך ארויסגעוויזן, אז ער האט גאר פושע געווען אין דעם פקדון און מועל געווען אין דער שבועה – איז דער די: עד האלקים יבא דבר שניהם גו' ישלם שנים לרעהו.

מען האט שוין גערעדט פיל מאל, אז אלע ענינים פון גליא דתורה זיינען פאראן אויף אין רוחניות, און אדרבה, ווייל די ענינים זיינען פאראן אין רוחניות דערפאר קומען זיי דערנאך אראפ אין גליא.

1. *Shmos* 22:8.

2. The word *elokim* – translated as "judges" – also serves as a name for G-d, *Elokim*, referring specifically to the attribute of G-dliness associated

with judgment.

3. *Bava Kama* 106b, 107b.

4. See sec. 10 of the *maamar* entitled *Mashbi'an oso* (*Kitzurim Ve-Haaros LeTanya*, p. 57ff). There it is

explained that there is a connection between *mashbi'an*, "cause to take an oath," and *masbia*, "satisfy," or "sate," as in the verse (*Tehillim* 145:16), "[You] satisfy every living being."

Similarly, parallels to the laws concerning negligence, misappropriation of a deposit, taking a false oath, and the verdict – that “the claims of both parties shall come before the judges” – also exist in the spiritual realm.

אויך דער דין פון פשיעה, שליחות יד בפקדון, מעילה בשבועה און דער פסק דין – עד האלקים יבא דבר שניהם וגו', זיינען אויך דא אין רוחניות.

Defining the True Reality

2. The spiritual counterpart of the above concepts is reflected in a *maamar* delivered by the *Tzemach Tzedek*⁵ interpreting the verse cited above, “Concerning all charges of misappropriation....” The *maamar* explains how the verse applies to the spiritual service within a person’s soul.

To review a portion of this discourse relevant to our topic while making several possible additions:

Every Jew has been entrusted by G-d with an article – his soul – for safekeeping.⁶ He is charged with guarding it, ensuring that it remains intact and unblemished. Moreover, he must work to elevate the soul to an even higher level than before its descent into this world. Indeed, that is the reason for the soul’s descent, for the soul’s descent into the body is “a descent for the purpose of ascent, as is well-known.”⁷

Every Jew takes an oath to watch over his soul. As our Sages state,⁸ when a soul is about to descend below, “It is administered an oath, ‘Be righteous and do not be wicked.’”

ב. כבוד קדשת אדוננו מורנו ורבנו דער צמח צדק נשמתו עדן, טייטשט אויס אין א מאמר דעם פסוק על כל דבר פשע גו' אין דער עבודה רוחנית פון נפש האדם.

וועט מען איבערריידן א טייל פון דעם מאמר וואס איז שייך דערצו מיט אייניקע הוספות בדרך אפשר:

ביי יעדער אידן געפינט זיך דעם אויבערשטן א פקדון, דאס איז די נשמה, וועלכע ער דארף היטן, זי זאל איבערבלייבן בשלימות און נישט נפגם ווערן חס ושלום, און נאך מער, מעלה זיין די נשמה נאך העכער ווי זי איז געווען פאר דער ירידה, ווי באוואוסט אז ירידת הנשמה בגוף איז – ירידה צורה עליה.

די שמירה וואס א איד דארף היטן די נשמה, איז פארבונדן אויך מיט א שבועה, כמאמר רז"ל, אז בשעת א נשמה דארף אראפגיין למטה, משביעין אותו תהי צדיק ואל תהי רשע.

5. The identity of the exact *maamar* to which the Rebbe referred is unclear. Some of the concepts mentioned in the *sichah* are found in *Or HaTorah*, *Shmos*, *Mishpatim*, p. 1076ff. There are also *maamarim* from the Rebbe Maharash (*Toras Shmuel*, 5634, pp. 128ff., p. 192ff.) that dwell on these subjects. As is well known, many of the Rebbe Maharash’s *maamarim* are based

on *maamarim* from his father, the *Tzemach Tzedek*. It is possible that the *maamarim* from *Toras Shmuel* cited above were based on *maamarim* from the *Tzemach Tzedek* that are not extant.

6. *Shabbos* 152b, et al.

7. This term, borrowed out of context from *Makkos* 7b, is a fundamental chassidic principle, implying that

all spiritual descents ultimately lead to a higher purpose.

8. *Nidah* 30b; cited in the beginning of *Tanya*. Based on the connection between *mashbi'an*, “cause to take an oath,” and *masbia*, “satisfy,” mentioned in footnote 4, taking “an oath” is interpreted as sating the soul with sufficient spiritual potentials to overcome the challenges involved in its descent to this material world.

However, given the nature of this world, there is the possibility of negligence and deceit; the treasured energies that the soul has been given may be misused. In that vein, the verse continues, “Concerning all charges of deceit...” – referring to a situation in which a person is negligent with the soul that was entrusted to him and violates the oath.

What leads to the misappropriation of the soul’s energies? The nature of instigators is reflected in the verse, which names “an ox, a donkey, a sheep, and a garment.” As will be explained, each of these represents different types of tendencies within the animal soul⁹ that lead to “any lost article” – the Divine soul becoming lost, (Heaven forbid). This culminates in the person mistakenly saying, *Ki hu zeh*, “It is this.”¹ *Hu*, “it,” and *zeh*, “this,” can both be seen as metaphoric terms. Because his soul becomes lost in this world, he errs and mistakes *hu*, “it,” an indefinite term, referring to something whose identity is vague, for *zeh*, “this,” the true reality. Material existence rather than spiritual truth is then considered *zeh*, what is genuine and real.

In a true and ultimate sense, *zeh* (“this”) refers solely to holiness and G-dliness. That term cannot be used regarding anything other than G-d. There are two reasons for this absolute statement:

a) In general, *zeh* means “this is what is.” Such definitive and absolute existence can only be attributed to G-d. The apparent existence of a created being – what we see – is not its true reality. Its true reality is the Divine life-force that continuously brings it into existence from absolute nothingness. In the words of *Rambam*,¹⁰ “There is no true existence other than He.”

b) *Zeh* also implies “here it is,” meaning wherever and whenever one is, it is present; about it, one can always say “here it is.” This type of omnipresence can only apply to G-dliness because every created being is limited and does not exist everywhere. Therefore, the term *zeh* cannot be said about a created being. By contrast, “The name

“על כל דבר פשע,” אז ער
אז א פושע אין פקדון און
מועל אין דער שבועה, – מצד
וואס קומט עס? זאגט דער
פסוק – “על שור על חמור על
שה ועל שלמה,” דאס זיינען
פרטי סוגים אין דעם נפש
הבהמית (כדלהלן), וועלכע
ברענגען דעם “על כל אבידה,”
אז דער נפש האלקית ווערט
רחמנא לצלן פארלארן. ביז
“אשר יאמר כי הוא זה,” אז
אויף “הוא” זאגט ער אז דאס
איז “זה.”

“זה” – באמיתית המובן –
גייט אויף קדושה ואלקות.
אויף קיין זאך קען מען ניט
זאגן: “זה,” נאר אויף דעם
אויבערשטן, מצד צוויי
טעמים:

(א) “זה” מיינט: דאס איז
“דאס,” און “דאס” קען מען
זאגן נאר אויפן אויבערשטן.
נברא איז דאך זיין מציאות ניט
ער, נאר דער חיות אלקי וואס
איז אים מהוה תמיד מאין
ליש, ובלשון הרמב”ם: אין שם
מצוי אמת מלבדו.

(ב) “זה” מיינט: אט דא איז
דאס, ווען מען איז און וואו
מען איז קען מען זאגן, אט איז
דאס. און דאס איז שייך נאר
אויף אלקות, ווארום יעדער
נברא איז מוגבל, ער איז ניטא
אומעטום, ובמילא איז ניט
שייך זאגן אויף דעם “זה.”
אבער שם שמים איז שגור בפי

9. The vitality granted to a person that grants life to his body, controls his conscious functioning, and is

the source for his natural drives and tendencies.

10. *Mishneh Torah, Hilchos Yesodei HaTorah* 1:4.

of Heaven is continually on everyone's lips."¹¹ Only regarding G-d, who exists everywhere, of whom it is said "no place is void of Him,"¹² can one say "here He is" – *zeh*.

However, due to the concealment and hiding of Divine truth caused by the animal soul, one can err and confuse things, referring to *hu* "it," material reality, as *zeh* "this," a term that should be reserved for G-d.

כלי. נאר דער אויבערשטער וואס ער איז דא אומעטום, דלית אתר פנוי מניה, איז אויף אים שייך זאגן, אט איז ער – "זה".

אבער מצד דעם העלם והסתתר פון נפש הבהמית פארבייט מען, און מען זאגט אויף "הוא" אז דאס איז "זה".

The Possibility of Spiritual Loss

3. In the *maamar* cited previously, the *Tzemach Tzedek* explains the counterparts of the four categories mentioned in the verse, an ox, a donkey, a sheep, and a garment, as they exist within the animal soul. An ox refers to a "goring ox," an ox known to gore other animals or people without provocation.¹³ A donkey refers to spiritual frigidity, one who "feels cold [even] in the heat of summer"¹⁴ – the intense warmth of holiness. Another term for a garment, *salmah*, is *beged*. That term shares its root letters with the word *boged*, meaning "[to] act treacherously," as in the verse,¹⁵ "the treacherous ones have dealt treacherously." Also, the garments refer to our powers of thought, speech, and action,¹⁶ which can be soiled when they are misappropriated. Lastly, "sheep" results in the Jewish people reaching the state where "Yisrael are like scattered sheep."¹⁷

One must guard against all these types of negative tendencies stemming from the animal soul, for they can all lead to the loss of the G-dly soul (Heaven forbid). Nevertheless, in every era, there is a particular *kelipah* (evil tendency), against which one must stand guard with special vigilance. Therefore, we will focus primarily on explaining the concept of "sheep," which is particularly relevant to our generation.

ג. אין די פּרטי המדרגות פון נפש הבהמית, וואס דער פסוק איז זיי כולל אין די פיר סוגים: שור, חמור, שׂה און שלמה, איז כבוד קדשת אדם ו"ר הצמח צדק מבאר אין מאמר, אז שור מיינט שור נגח. חמור – חמרא בתקופת תמוז קרירא ליה. שלמה – וּבְגָד בּוֹגְדִים בְּגָדוֹ, און שׂה – שׂה פּוֹזְרָה יִשְׂרָאֵל.

הגם מען דארף זיך אויסהיטן פון אלע סוגי נפש הבהמית, ווארום זיי אלע קענען ברענגען צו אבידת נפש האלקית רחמנא לצלן, פונדעסטוועגן, איז אין יעדער זמן דא זיין קליפה, און מען דארף זיך שטעלן ביחוד אנטקעגן איר. דערפאר וועט מען זיך אפשטעלן בעיקר אויף מבאר זיין דעם ענין פון "שׂה", וואס דאס איז נוגע ביחוד אין אונזער דור.

11. Literally, "in the mouths of all." See *Sefer HaMaamarim* 5709, p. 20, footnote 132. See also *Torah Or*, p. 14b, which states, "even infants know that G-d exists."

12. *Tikkunei Zohar*, *Tikkun* 57.

13. See *Shmos* 21:29.

14. *Shabbos* 53a. "Summer" is being used as a translation for "the season of Tammuz," the Jewish month that falls in the midst of the summer.

15. *Yeshayahu* 24:16.

16. See *Tanya*, ch. 3.

17. *Yirmeyahu* 50:17. The verse is referring to the state of the Jewish people in exile.

When the Strong Show Weakness

4. The verse, “Yisrael are like scattered sheep,” is problematic: “Yisrael” is the loftier name of the Jewish people. By contrast, the description “scattered sheep” indicates a deficiency. Why then does the verse specifically mention the superior name, Yisrael, when describing the state of the Jewish people as “scattered sheep”?

This is precisely the issue that troubled the Prophet Yirmeyahu. He observed that the Jews are distinguished by the name “Yisrael,” a name given because, “you have contended (*sarisa*) with angels (*elokim*) and with men and have prevailed.”¹⁸ This name implies that a Jew has the capacity to be master not only over men but even over angels. How then is it possible for him to act like a docile sheep, without showing inner strength, allowing himself to be drawn after every outside influence to the extent that he becomes even like a lost sheep?!

This was also the claim of Haman in the Purim story.¹⁹ The charge he made on the earthly plane to his king, Achashveirosh, represents the charge the heavenly prosecutor made before G-d, the King, *she'achris vereishis shelo*, “to whom the end and the beginning belong.”²⁰ Both Haman and the heavenly prosecutor claimed, “There is one nation scattered and dispersed among the peoples... and they do not keep the king’s laws.”²¹ The deeper meaning of this claim is: “There is one nation” – there exists a nation whose very essence is *echad* (oneness), i.e., they have the power to establish unity everywhere, even “on the earth,” as it is written “one nation on the earth.”²² However, despite their inherent greatness, they are “scattered and dispersed among the peoples” – they are swayed and influenced by everyone and,

ד. אויף דעם וואס עס שטייט
שה פזורה ישראל, פרעגט מען
א קשיא: ישראל איז דאך א שם
המעלה, און שה פזורה איז א
חסרון, איז פארוואס בשעת ער
ויל זאגן שה פזורה, דערמאנט
ער ישראל דוקא? נאר דער ענין
איז, אז דאס פרעגט טאקע דער
נביא. וויבאלד אז אידן ווערן
באצייכנט מיט דעם נאמען ישראל
– כי שרית עם אלקים ועם אנשים
ותוכל, דאס הייסט אז א איד
האט בכוח צו זיין א בעל-הבית –
שרית – נישט נאר אויף מענטשן –
אנשים – נאר אויף אויך מלאכים
– אלקים – היינט ווי קומט עס אז
ער האט נישט אין זיך קיין תוקף, ביז
אז ער שלעפט זיך נאך נאך יעדער
איינעם, ער איז א שה פזורה?!

און דאס איז אויך געווען די
טענה פון המן, דער מקטרג אין
הימל, צו אחשורוש זה הקדוש
ברוך הוא שאחרית וראשית שלו:
ישנו עם אחד מפזר ומפורד בין
העמים גו' ואת דתי המלה אינם
עושים. “ישנו עם אחד”, עס
איז דא א פאלק וואס זיין מהות
איז – אחד, זיי קאנען מאכן אחד
אומעטום, ביז בארץ, ווי עס שטייט
גוי אחד בארץ, און נישט קוקנדיק
אויף זייער גרויסקייט, זיינען
זיי מפזר ומפורד בין העמים, זיי
ווערן נתפצל פון יעדער איינעם,

18. Bereishis 32:29.

19. Parshas Mishpatim is often read on the Shabbos on which the month of Adar – the month in which Purim is celebrated – is blessed. Accordingly, the references to Haman and the

Megilah carry more relevance.

20. Me'orei Or, *maareches os alef*, os 182. The name Achashveirosh phonetically resembles the words *she'achris vereishis shelo*.

21. Esther 3:8.

22. II Shmuel 7:23. The mission of the Jewish people is to reveal G-d's oneness in all matters, even those that are earthy.

consequently, “they do not keep the laws of the King” – the King of the Universe.

ובמילא, ואת דתי המלך – מלכו של עולם – אינם עושים.

A Giver or a Taker

5. The way things should be is that wherever a Jew goes, he should be able to control the direction of the spiritual climate – which constitutes the true reality – of the entire city, the entire surroundings, the entire country. Instead, he becomes lost. Not only does he fail to influence others, but he becomes influenced by them, mimicking even the foolish practices of the country, the environment, and the city.

In all matters, instead of influencing his entire environment to recognize that Torah Law²³ should be the ultimate authority, the surrounding environment becomes his authority. And the final authority, the one according to whom he establishes his entire household's conduct and lifestyle is “the next-door neighbor.” He makes decisions depending on what he thinks other people will say and how he appears in their eyes.

ה. דער סדר ווי עס דארף זיין איז, אז א איד וואו ער קומט, דארף ער אנפירן מיט דער (רוחניות, וואס דאס איז די אמת'ע מציאות, פון דער) גאנצער שטאט, מיט דעם גאנצן ארום, מיט דער גאנצער מדינה. און אנשטאט דעם, פארלירט ער זיך, אז נישט נאר וואס ער איז נישט קיין משפיע, נאר ער ווערט נאך א מושפע, ער טוט-נאך די שטותים פון דער מדינה, פון דער סביבה און פון דער שטאט.

אנשטאט דעם וואס ביי יעדער זאך דארף ער פועל'ן אויף דער גאנצער סביבה אז דער שלחן ערוך זאל זיין זייער פוסק, אנשטאט דעם, איז דער פוסק ביי אים די סביבה, און דער “נעקסט-דאר” – דער שכן – איז ביי אים דער פוסק אחרון, וואס לויט דעם שטעלט ער אים זיין גאנצע הנהגת הבית.

To Be Proud of Who We Are

6. The fault of acting like “scattered sheep” – failing to show inner strength – extends so far that it is evident even in the education of children. They are the hope and foundation of every Jewish home and the entire Jewish people. But instead of Jewish identity being the foundation of the education and training they give their children, parents allow the outside environment to control the spirit of the home.

Consider: Even when the Jews were in the harshest exile – the Egyptian exile – “the Jewish people maintained their distinctiveness there.”²⁴

ו. דער ענין פון שם פזורה ישראל, וואס עס פעלט דער תוקף, איז אויף אזוי פיל, אז אפילו אין דעם חינוך פון די קינדער וואס זיי זיינען דאך די האפענונג און יסוד פון יעדער הויז פון דעם גאנצן אידישן פאלק, אויף אין דעם זעט זיך אן אז עס פעלט דער תוקף.

אויף אידן אפילו אין שווערסטן גלות, גלות מצרים, שטייט, מלמד שהיו ישראל מצינים שם,

23. In the original, the Rebbe uses the term, the *Shulchan Aruch*, referring to the basic code of Jewish Law.

24. The Pesach *Hagadah*, based on *Sifri*, *Devarim* 26:5.

“They did not change their names, language, or dress.”²⁵ Yet in our time, people lack such inner strength. Instead, they seek all manner of strategies to ensure that their child’s Jewish identity not be noticed.

When a Jewish child walks in the street, it should be apparent from afar that a Jew is walking, for “Yisrael” is a name of honor. Instead, people are actually ashamed of their Jewishness and try by all means possible to conceal it.

שלא שנו את שמם לשונם ולבושם, און אנשטאט דעם, האט מען אין אונזער צייט אין זיך ניט קיין תוקף, און מען זוכט אלע תחבולות, עס זאל ניט זיין קענטיק אויפן קינד אז ער איז א איד.

דארפן דארף זיין, אז בשעת א אידישער קינד גייט אין גאס דארף נאך פון דער ווייטן זיין קענטיק אז עס גייט א איד, ווארום ישראל איז דאך א שם המעלה, איז אנשטאט דעם, שעמט מען זיך גאר דערמיט און מען זעט מיט אלע מעגלעכקייטן עס אויסצופאהאלטן.

Understanding the Inner Meaning

7. The prevalence of the above attitude among the Jewish people today provides the basis for a deeper understanding of a passage in the Gemara.²⁶

Concerning the law obligating the return of a lost object, the Gemara asks: Why does the Torah need to mention “sheep”? And the Gemara concludes, *Seh d’aveidah kashya*, which means, “A [lost] sheep presents a difficulty.”

In the literal sense, the Gemara is saying that when the Torah states that a lost object must be returned, there is reason to specifically mention an ox, a donkey, and a garment because, as stated in that passage, each possesses a novel aspect that, had they not been singled out specifically, we would not know that it is necessary to return them. However, it seems obvious that a lost sheep must be returned. What new concept is being taught by the Torah’s mention of it? That is why the Gemara concludes, “[the mention of] a [lost] sheep presents a difficulty.”

What then does the sheep teach us?

ז. לויט דעם קען מען אויך דערקלערן, וואס די גמרא פֿרעגט ביי דעם דין פון אבדה, שה דכתב רחמנא למה לי, און די גמרא זאגט, שה דאבדה קשיא (מאי קא משמע לן אז מ'דארף אומקערן – פשיטא). ביי שור חמור ושלמה איז דא א חידוש פארוואס מ'איז מחזיר די אבדה (כדמפרש בגמרא), אבער ניט ביי שה.

וואס טוט מען טאקע מיטן שה? לויט

25. Concerning their names and language, see *Mechilta*, *Shmos* 12:6, *Vayikra Rabbah* 32:5; concerning

the garments, see *Midrash Lekach Tov*, *Parshas Va'eira Shmos* 6:6.

26. *Bava Metzia* 27a.

Based on the points mentioned previously, we can explain the passage in terms of its counterparts in a person's Divine service, albeit briefly. A goring ox represents a person easily provoked to anger, to the extent that he takes violent action. A donkey represents one who remains cold despite "the sun of G-d"²⁷ shining "in the heat of summer." A garment represents those who have sullied their garments²⁸ by betraying the Torah and its *mitzvos*.

In all these cases, there is a novel dimension regarding their ability to return to G-d, and their *teshuvah* being accepted, for to return, they need to overcome strong inner, spiritual challenges. However, what is difficult to understand about the possibility of a lost sheep repenting? It is merely lost among the nations. Seemingly, such an individual is not a hardened sinner. When the Gemara singles out the lost sheep and asks: **Why must its return be mentioned?** – metaphorically, it is saying that it appears to be self-understood that such individuals can do *teshuvah*. If a person identified as an ox with a rebellious nature can do *teshuvah* and, similarly, those as identified with the other categories in the verse, can also do *teshuvah*, how much more so is this possible for one identified as merely a lost sheep!

The Gemara's answer, *Seh d'aveidah kashya*,²⁹ literally, "A lost sheep presents a difficulty," can be understood as a commentary on the effort such an individual must invest in returning to G-d. His *teshuvah* is actually the most difficult. He lacks the very foundation of Jewish law and practice – the inner fortitude to carry out the directive, "Do not be embarrassed before those who mock."³⁰ That instruction is so cardinal to Jewish observance that it is placed at the very beginning of the four portions of the basic handbooks of Jewish Law, the *Tur* and the *Shulchan Aruch*.

How will such sheeplike individuals ever approach Torah Law?³¹ From where will they derive the inner strength

ווי מען האט גערעדט פריער קען מען דאס דערקלערן אין עבודת האדם (פקיצור על כל פנים): א) שור – נגח. ב) חמור – וואס גיט קוקנדיק אויף שמש ה' בתוקף תקופת תמוז, איז קריא ליה. ג) שלמה – בגד בוגדים בתורה ומצוות – איז א חידוש אז זיי קענען זיך אומקערן ושב ורפא לו, אבער שוה פזורה, מער גיט וואס זי פארלירט זיך בין העמים, איז מאי קא משמע לן אז מ'קערט אום די אבדה, עס איז דאך א כל שכן פון שור וכו'. ענטפערט מען אדרבה שוה דאבדה קשיא' – דאס איז אמשווערסטן אומצוקערן. אז עס איז ניטא דער יסוד והתחלה פון אלע פיר חלקים טור ושלחן ערוך, דער אל יבוש מפני המלעיגים – ווי וועט ער קומען צום שלחן ערוך? און

27. Cf. *Tehillim* 86:12.

28. See *Tanya*, ch. 3, which explains that thought, speech, and action are the garments of the soul. Also, *Tanya*, ch. 4, refers to *mitzvos* with

the analogy of garments.

29. See the *Zohar*, Vol. III, p. 124b, which states, "A *kashya* [originates] in the forces of evil."

30. *Rama*, *Orach Chayim* 1:1.

31. The literal translation of these words is "the *Shulchan Aruch*," the fundamental code of Jewish Law.

to reverse his conduct? This is the new concept that the Torah is teaching by mentioning a sheep. Even such a lost person can be returned to his Jewish roots, for “Nothing can stand in the way of *teshuvah*.”³²

The Path to Return

8. The continuation of the verse from the Torah portion cited at the outset provides a directive and a solution that applies when one acts negligently with an entrusted object, “The claims of both parties shall come before the judges.”

The spiritual counterpart of that directive also applies when the soul becomes lost – and perhaps even deceitfully – because of the spiritual counterparts of an ox, donkey, garment, or even a sheep. “The judges” refer to the first judge, Moshe, and “the extension of Moshe in every generation.”³³ It is a Moshe who can empower a Jew do *teshuvah* in a desirable manner.

The Torah’s verdict continues, “He shall pay double to his fellow.” “His fellow” refers to G-d.³⁴ A *baal teshuvah* (“penitent”) pays G-d in a double measure, intensifying the Divine service he performed before the sin, as stated in *Igeres HaTeshuvah*,³⁵ “If he was accustomed to study one page, he should study two pages....”

When one makes such an effort, G-d responds measure for measure: The transgressor’s intentional sins are transformed into merits,³⁶ moreover, even his animal soul assists in his Divine service.

Specifically, one whose animal soul previously expressed itself as a goring ox will now bring about “abundant harvest through the strength of an ox.”³⁷ Similarly, the donkey refers to one whose Divine ser-

דאס איז דער חידוש אז אזא אבדה קשה איז מען אויף מחזיר. אין לך דבר העומד בפני התשובה.

ח. ער זאגט ווייטער אין פסוק פון דער סדרה, אז דער פסק דין און די עצה צו דער פשיעה שבפקדון שבסבת שור חמור שלמה און אפילו שה איז: “עד האלקים – דיניא – יבא דבר שניהם”, וואס דאס גייט אויפן ערשטן דין – משה’ן און אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, וואס ער גיט דעם כוח אויף טאן תשובה כדבעי – “ישלם שנים לרעהו”, רעהו גייט אויפן אויבערשטן, ער וועט באצאלן דעם אויבערשטן בכפלים, ווי קודם החטא, ווי עס שטייט אין אגרת התשובה: “היה רגיל לקרות דף אחד יקרא שני דפים כו’.

און דעמאלט וועט אים דער אויבערשטער געבן מדה כנגד מדה, אז אויף די זדונות וועלן ווערן פזכויות, און אויף דער נפש הבהמית וועט מסייע זיין לעבודת ה’.

ובפרטיות: פון דעם נפש הבהמית שבבחינת שור וועט ווערן ורב תבואות בכח שור. פון

32. Rambam, Hilchos Teshuvah 3:14.

33. Tikunei Zohar, Tikun 69, p. 114a.

34. Shmos Rabbah, the beginning

of Parshas Yisro. See also Rashi, Shabbos 31a.

35. Tanya, Igeres HaTeshuvah, the end of ch. 9.

36. Yoma 86b.

37. Mishlei 14:4. The intent is that the power of the ox be transformed and directed to positive purposes.

vice should from now onwards follow the mode implied by the verse,³⁸ “Yissachar is a strong-boned donkey,” i.e., his Divine service involves the acceptance of the yoke of Torah like a donkey bearing its load.

The “scattered sheep of Yisrael,” refers to those who “have strayed like lost sheep,”³⁹ who wander without inner strength and become lost. G-d will “search for [His] servant,”⁴⁰ and prompt such a person to express the love of G-d, following the motif, “Draw me after You.”⁴¹ Their sheep-like self-nullification (*bittul*) will cause them to be drawn to G-d beyond reason and understanding.

The souls alluded to by the term “garment” will achieve excellence in the observance of *mitzvos*,⁴² as implied by the verse,⁴³ “The fragrance of your garments is like the fragrance of Lebanon.”

From these examples we can see how, as a whole, even the animal soul assists in Divine service. In this vein, our Sages⁴⁴ interpret the verse,⁴⁵ “You shall love the L-rd your G-d with all your hearts,” as meaning “with both your inclinations.”

חמור - יששכר חמור גרם,³⁸
די עבודה פון קבלת על כחמור
למשא. פון שה פזורה ישראל,
וואס דאס איז אויך וואס עס
שטייט תעיתי כשה אובד,³⁹
ער בלאנדזשעט אזוי ווי א שה
וואס האט ניט קיין אייגענעם
תוקף און ווערט פארלארן,
ווערט דער בקש עבדך, משכני
אחרך, אז ער ציט זיך נאכן
אויבערשטן למעלה מטעם
ודעת. פון שלמה - וריח
שלמתך פריח לבנון.⁴⁰

אין אלגעמיין איז דאס, אז
אויך דער נפש הבהמית איז
מסיע צו עבודת ה' כמאמר
רז"ל: ואהבת את ה' אלקיך
בכל לבבך - בשני יצריך.

(משיחות שמחת תורה ופרשת
בראשית תשט"ו)

38. Bereishis 49:14.

39. Cf. Tehillim 119:176.

40. The continuation of the above verse from Tehillim.

41. Shir HaShirim 1:4.

42. See footnote 28 and the Zohar, Vol. III, p. 186a, which speaks of the fragrance of his garments.

43. Shir HaShirim 4:11.

44. Berachos 54a.

45. Devarim 6:5.

א) זע ד"ה משיבתיך אותו (בספר קיצורים והערות לתניא עמוד נז ואילך) מלשון ומשביע לכל חי כו'.	ה) שמם ולשונם - מכילתא שמות יב, ו. ויקרא רבה לב, ה. לבושם - מדרש לקח טוב פרשת וארא.	ח) שמות רבה ריש פרשת יתרו. ט) סוף פ"ט. י) משלי יד, ד.
ב) זע שבת קנב, ב. ובכמה מקומות.	ו) בבא מציעא כז, א.	יא) בראשית מט, יד.
ג) נדה ל, ב.	ז) זע זהר ח"ג, קכד, ב: קשיא מסטרא דרע.	יב) תהלים קיט, קעו.
ד) זע תורה אור יד, ב: אפילו תינוקות כו'.	ז*) תקוני זהר תקון ס"ט.	יג) שיר השירים ד, יא.
		יד) ברכות נד, א.

MISHPATIM II | משפטים ב

Adapted from a *sichah* delivered Shabbos Parshas Mishpatim, 5712 (1952)

Introduction

Sometimes profound teachings emerge from straightforward commandments. When the Torah discusses the obligation to lend money to those in need, it seems to be addressing a basic element of social responsibility. Yet through a careful analysis of the precise language the Torah uses, deeper dimensions of meaning emerge, transforming our understanding not only of this particular *mitzvah*, but of our entire relationship with G-d.

The Rebbe begins the *sichah* with an intriguing principle: Whatever G-d commands the Jewish people to do, He does Himself.

This raises a fascinating question: What could it mean for G-d to “lend money”?

Obviously, G-d does not “lend money,” per se. He endows the Jewish people with energy and potentials for them to express in their lives. But, in this relationship, the unique dynamics of a loan play an important role. The recipient of a loan gains full ownership of what is given. However, although it becomes his or hers, he or she must repay the lender with something equivalent.

What G-d gives and how the Jews repay Him uncovers the ongoing nature of our relationship with Him.

Building on this introduction, the Rebbe addresses a common spiritual struggle. Many feel they must first achieve a certain level of personal refinement and *mitzvah* observance before engaging with the deeper, mystical dimensions of the Torah. Understanding how G-d’s “lending” operates invites us to tap into the spiritual resources made available to all Jews, regardless of their current standing.

The *sichah* culminates in a profound insight into G-d’s essential love for the Jewish people – a love that transcends all logic and reason, reaching even those who feel spiritually impoverished. In this way, the Torah’s command to lend money encourages us to understand the extraordinary nature of our relationship with G-d.

Loans From Above

G-d also Fulfills Mitzvos

1. This week's Torah reading contains the phrase,¹ "If you lend money to My people, to the poor among you..." Although it says "if," our Sages² teach that this does not mean that the matter is optional. Instead, this is a commandment³ that creates an obligation to offer a loan to a person in need.

Our Sages⁴ interpret the verse,⁵ "He relates His words to Yaakov, His statutes and laws to Yisrael," as meaning that what G-d commands Jews to do, He also does Himself. This is what is meant by "His statutes and His laws." They are His own statutes and His own laws, i.e., practices that He Himself carries out.

From this, it is understood that G-d also fulfills the command to "lend money to My people."

א. אין היינטיקער סדרה זאגט ער, אם כסף תלוה. זאגן רז"ל, אז כאטש עס שטייט "אם", מיינט דאס ניט קיין רשות, נאר דאס איז א מצוה און א חובה.

אויפן פסוק מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישׂראל זאגן רז"ל, אז דאס וואס דער אויבערשטער הייסט טאן אידן, טוט ער אויך אליין. וואס דאס מיינט חקיו ומשפטיו, זיינע חקים און זיינע משפטים, וואס ער אליין איז זיי מקיים.

פון דעם איז פארשטאנדיק אז אויך דער אויבערשטער איז מקיים אסאך דער תלוה את עמי.

Defining a Spiritual Loan

2. What does it mean to give a loan? It means giving money to another person even though they haven't earned it and, at the time, they give nothing in return. However, it's not a gift; the recipient is obligated to repay the loan later.

Similarly, G-d gives to a Jew, "lending" him various spiritual and material resources and capabilities. However, He demands that all these resources and capabilities be utilized to fulfill the mission He assigned to the Jews in this world, in this way repaying the "loan" by observing His statutes and laws.

ב. דער ענין פון הלואה איז: מען גיט יענעם געלט, כאטש עס קומט אים ניט. יענער גיט ניט עפעס פאר דעם. עס איז אבער ניט קיין מתנה, נאר יענער ווערט נתחייב אפצוגעבן שפעטער.

אזוי אויך דער אויבערשטער גיט א אידן ענינים און כחות, ער מאגט אבער, מען זאל אויסנוצן דאס אלץ אויף אויספירן זיין שליחות, אפגעבן דאס אין חקיו ומשפטיו.

1. Shmos 22:24.

2. Mechilta, Rashi on the above verse.

3. Rambam, Hilchos Malveh U'Loveh 1:1.

4. Shmos Rabbah 30:9.

5. Tehillim 147:19.

The Uniqueness of a Loan

3. Jewish Law recognizes two relationships in which one person gives another something on the condition that it be returned: borrowing and lending. The difference between them is that a borrower must return the exact same item he received. It never becomes his. By contrast, a loan is given to be used.⁶ It becomes entirely the borrower's; he may use it for any purpose he desires.

G-d's empowerment of the Jewish people alluded to by the phrase, "if you lend money," involves G-d giving them energies and resources as a loan. He allows them to take His gifts and use them for their own purposes, employing them to accomplish their chosen objectives, even when they involve lowly matters.

ג. אין דעם ענין פון געבן א זאך על מנת צוריקצוגעבן, זיינען פאראן צוויי אופנים: שאַלָה און הַלְוָאָה. דער חילוק פון די ביידע איז: ביי שאַלָה - מוז דער שואל אָפּגעבן די זעלבע זאך וואס ער האט גענומען, עס ווערט נישט זיינע. אבער מלוּה - להוצאה נִיתָנָה, עס ווערט אינגאנצן דעם לְוָה"ס, און ער קען דאס נוצן אויף אלערליי ענינים.

דער טעם וואס דער נתינת כוח פון דעם אויבערשטן, כֶּסֶף תְּלוּה, ווערט אנגערופן מיטן נאמען הַלְוָאָה, איז ווייל דעם כוח קאנען אידן נעמען און אויסנוצן אויף פועל'ן אין זייערע ענינים, אפילו בשעת אז דאס זיינען נידעריקע ענינים.

No Place for Reluctance or Hesitation

4. To show how this concept applies in actual practice – particularly regarding the study of *Chassidus*: There are those who believe that before studying *Chassidus*, they must wait until they first perfect themselves, achieving unflawed observance to the extent that they are meticulous even with a minor detail of Rabbinic ordinance, and even in matters which are merely a *hiddur mitzvah*, the performance of a *mitzvah* in a manner that embellishes it. They suspect that as long as they possess any **shortcoming** in observance, they are disqualified from studying *Chassidus*. Certainly they will refrain from such study if they know that, from time to time, they will not have observed a *mitzvah* in a manner that embellishes it (*behiddur*), violated a seemingly minor Rabbinic prohibition, and most definitely, if they have not fulfilled a Rabbinic obligation, or perhaps even once in a while stumbled concerning

ד. דער ענין פון דעם אין פועל ובלמוד החסידות בפרט איז:

פאראן אזעלכע וואס מיינען אז מיט לערנען חסידות דארף מען ווארטן ביז ער וועט זיין פריער אָפּגעהיט בתכלית אפילו אין א דקדוק קל של דברי סופרים און אין א הידור מצוה. כל זמן ער איז נאך חושש, אז ער האלט נאך נישט דערפריי, ווער רעדט נאך אז ער ווייס אז ער קען אמאל אריבערפאלן אין א הידור מצוה, און אין א דקדוק קל של דברי סופרים, ומכל שכן איב ער פאלט דורך אפילו אין א דרבנן, און

6. Kiddushin 47a, et al.

a Scriptural commandment, be it one that involves taking action (*kum ve'asei*), i.e., fulfilling a positive commandment, or refraining from an action (*sheiv ve'al taaseh*), i.e., violating a prohibition. They feel that their failings prevent them from engaging in the study of *Chassidus*, meditative service in prayer, or other lofty spiritual matters.

A person with such hesitations is told: *Chassidus* is like a loan; it was given to be used. True, *Chassidus* represents lofty, spiritual teachings. Indeed, the Alter Rebbe compared it to the crown jewel in the royal diadem,⁷ a gem so essential that, without it, the crown would not be a crown. Nevertheless, the crown is given as a loan, implying that every Jew is given permission to take the king's crown and use it for his own matters.

No matter how low a Jew's spiritual level, he is asked not to miss his daily schedule of studying *Chassidus*. Even if he may have stumbled and failed in observing a Scriptural commandment (Heaven forbid) – whether one involving taking action (*kum ve'asei*) or refraining from action (*sheiv ve'al taaseh*) – he should not forgo studying *Chassidus* that day. This applies not only to those aspects of *Chassidus* that concern Divine service, matters related to his actual conduct or efforts in prayer, but even to abstract G-dly concepts – including ideas so lofty that he cannot even imagine how he could apply them in his life.

אמאל אפילו אין א דאורייתא, סיי אין אן ענין פון קום ועשה און סיי אין אן ענין פון שב ואל תעשה, דאן - טראכט ער - קען ער זיך ניט עוסק זיין אין לימוד החסידות און אין עבודת התפלה, און בכלל אין ענינים נעלים.

זאגט מען: מלוה להוצאה ניתנה. ניט קוקנדיק אויף דער הויכקייט פון תורת החסידות, וואס דער אלטער רבי האט אויף דעם געגעבן א משל פון אן אבן טובה וואס געפינט זיך בכתר המלך,⁷ וואס אן דעם אבן טובה איז דער גאנצער כתר קיין כתר ניט, פונדעסטועגן, גיט מען רשות צו יעדער אידן נעמען דעם כתר המלך און אויסנוצן אים אין זיינע ענינים.

מען מאנט ביי יעדער אידן, אז ווי נידעריק ער זאל ניט זיין, זאל ער קיין איין טאג ניט פארפעלן זיין שיעור וואס ער האט אין חסידות, און אפילו אין דעם טאג גופא וואס ער איז נכשל געווארן חס ושלום אין א דאורייתא, סיי אין אן ענין פון קום ועשה סיי אין אן ענין פון שב ואל תעשה, זאל ער אויך דעם טאג ניט פארפעלן זיין שיעור אין לימוד החסידות, און ניט נאר אן ענין פון עבודה נאר אויך אן ענין פון השכלה אין אלקות, און אפילו אזא ענין אין השכלה וואס מצד זיין הויכקייט ווייס ער גאר ניט ווי דאס אראפצוטראגן צו זיך.

Whom G-d Chooses

5. Why does G-d give such a loan – i.e., empower the Jewish people so generously? The verse¹ itself provides the answer, stating that a

ה. דער טעם אויף דעם נתינת כוח וואס דער אויבערשטער גיט - כסף תלוה, זאגט ער אין פסוק - את עמי.

7. See *HaTomim*, issue 2; *Biton Chabad*, issue 5; the *Igros Kodesh* of the Rebbe Rayatz, Vol. 3, Letter no.

767, p. 326ff.; *Likkutei Sichos*, Vol. 30, p. 170ff. (translated in *Selections from Likkutei Sichos*, Moadim, Vol.

1); et al.

loan should be given “to My people.” Our Sages⁸ explain that when faced with the option of lending to a Jew or a non-Jew, “My people [– the Jews –] take precedence.”

Hidden in this directive is a profound concept. Since it is necessary to stipulate that “My people take precedence,” it is understood that there is room for thinking otherwise, and yet, the Sages unequivocally clarify, “My people take precedence.” The existence of such a possibility indicates that the empowerment implicit in the Divine loan comes from a level of G-dliness that transcends created existence, one on which the Divine service of man or any other created being has no impact, the rung on which G-d is described as “the Singular Master, Root of All Roots.”⁹ Regarding this level, Rabbi Abahu declared,¹⁰ “I do not know which He desires – the deeds of the righteous or the deeds of the wicked.”¹¹

Since, at this level, there is an equivalence between good and evil, light and darkness, a special teaching is needed to establish the Jews’ precedence over the non-Jews. The transcendence that characterizes this level leaves room to think otherwise. It is only because of G-d’s essential choice – the choice He invests in choosing the souls of Israel – that “My people take precedence.”

An Essential Love

6. Concerning this level, it is written,¹² “Is not Eisav Yaacov’s brother?” declares G-d, ‘and [yet] I love Yaacov and I loathe Eisav.’” Since man’s deeds have no impact at this level, Eisav and Yaacov are equivalent; they are brothers. Nevertheless, because of G-d’s essential choice and love for the Jewish people – one that transcends all reason and logic – “I love Yaacov...”

זאגן רז"ל, עמי ונכרי עמי קודם. וויבאלד אז מען דארף באווארענען און זאגן עמי קודם, איז פארשטענדלעך אז ס'איז פאראן אן ארט אויף זאגן אנדערש, און פונדעסטוועגן זאגט מען עמי קודם.

פון דעם איז פארשטאנדיק אז דער נתינת כוח קומט פון אזא ארט וואס דארטן רירט ניט אן עבודת הנבראים, בחינת אדון יחיד שרש השרשים. ווי ער זאגט איני יודע באיזה מהם חפץ, במעשה צדיקים צי במעשה רשעים, און ס'דארף זיין א לימוד אויף דעם ווייל דארט קען זיין א נתינת מקום עס זאל זיין אנדערש. נאר מצד דער בחירה עצמית, וואס דער אויבערשטער האט בוחר געווען אין נשמות ישראל, איז עמי קודם.

ו. און דאס איז די מדריגה וואס אויף איר שטייט, הלא אה עשו ליעקב נאום ה' ואהב את יעקב ואת עשו שנאתי. מעשה התחתונים רירט דארטן ניט אן, דערפאר איז אה עשו ליעקב, ביידע גלייך. און פונדעסטוועגן, מצד דער בחירה ואהבה עצמית, איז ואהב את יעקב גו'.

8. Bava Metzia 71a.

9. Avodas HaKodesh, part 2, ch. 3, cited by Shelah, p. 31b. This concept is explained in the *maamar* entitled Tze'elah U'Rena, 5677, and in

the *maamar* entitled Lo Sihyeh Meshakeilah, 5712.

10. Bereishis Rabbah, ch. 2:5.

11. See Likkutei Sichos, Vol. 7, p.

189ff., translated in *Selections from Likkutei Sichos, Festivals*, Vol. 1, p. 514ff.

12. Malachi 1:2-3.

To highlight this essential love, the verse speaks of lending *keseif* (כסף), literally, “silver.” *Keseif* alludes to love, as in the verse,¹³ “You yearned greatly (*nichsof nichsafta*, נכסוף נכספת) for your father’s house.” Using this specific term implies that the loan – the empowerment G-d grants – is not evoked by the merit of our Divine service, but stems from G-d’s essential love for the Jewish people.

An Extra Measure of Generosity

7. Since this empowerment comes from a level where the deeds of man on this lowly plane have no impact, it follows that this empowerment is granted to every Jew, no matter what his actions. For at the level from which this empowerment emanates, a lack of adequate Divine service does not cause any blemish.

This is also implied in the verse’s¹ wording, “the poor among you.” Though one is poor – meaning that when he contemplates his spiritual state he is broken by it, and indeed has legitimate reason to be broken – nevertheless, he must know that he, too, possesses this power from Above. G-d’s essential love extends to everyone, including him. Moreover, precisely because he is poor, broken in spirit, he becomes an appropriate conduit for G-d’s presence. Indeed, as is well known, G-d’s presence rests specifically upon a person with “a broken and crushed heart.”¹⁴

The verse continues, “Do not act like a creditor to him.” If the borrower lacks the means to repay, demanding payment will not achieve anything; it will only cause him distress. Therefore, one is forbidden to press him for payment. Moreover, one is even forbidden to pass by the borrower in a way that would cause him anguish.¹⁵

און דאס איז אויך וואס ער זאגט אס פֿסוף תלֵוה, כֶּסֶף איז מרמז אויך אהבה, מלשון נכסוף נכספת לביית אביהי,¹³ דאס הייסט אז די מלֵוה, נתינת כח, איז ניט מצד עבודה נאר מצד דער אהבת עצמית פון דעם אויבערשטן צו אידן.

ז. וויבאלד אז דער נתינת כוח איז פון אזא ארט וואו ס'איז ניט נוגע מעשה התחלתונים, במילא איז דער נתינת כוח צו יעדער אידן, ווארום אין דעם ארט פון וואנען עס ווערט נמשך דער כוח, האט העדר העבודה ניט גע'פועל'ט קיין פגם.

און דאס איז אויך וואס דער פסוק איז ממשיך, את העני עמך: ניט קוקנדיק וואס ער איז אן עני, ער האט זיך אריינגעטראכט אין זיין מעמד ומצב און ער איז צעבראכן פון דעם, און האט טאקע פון וואס צו זיין צעבראכן, פונדעסטוועגן דארף ער וויסן אז אויך ער האט דעם כוח מלמעלה, ווארום אהבה עצמית, דערגרייכט אלעמען, אויך אים, און אדרבה – דערפאר ווייל ער איז אן עני, איז דאך באוואוסט אז דער אויבערשטער געפינט זיך אין א לב נשבר ונדכה דוקא.

לא תהיה לו כנושה: אויב דער לֵוה האט ניט מיט וואס צו צאלן, ובמילא וועט דער מאנען ניט העלפן, מער ניט ווי מאכן אים ענג, טאר מען ביי אים ניט מאנען. נאך מער: מען טאר ניט דורכגיין פארביי דעם לֵוה באופן עס זאל אים מאכן ענג.

13. Bereishis 31:30, as quoted in Tanya, the beginning of ch. 50.

15. Bava Metzia 75b.

14. Cf. Tehillim 51:19.

As mentioned earlier, *Chassidus* interprets the verse, “He tells His words to Yaakov...,” as meaning, “what [G-d] commands His children, He does.” Similarly, the injunction against causing an indigent borrower suffering applies Above. When payment is demanded through the left vector – the vector associated with Divine judgment and retribution, which could lead to suffering – and it does not achieve anything, it is purposeless. Thus, such an approach is included in the prohibition, “Do not act like a creditor to him.”

A sinner should confront himself with the words of Yeshayahu’s prophecy,¹⁶ “Why do you continue [to invite] beatings [by] persisting in rebellion?” This wording can also be interpreted as a question posed to G-d, “Why do You beat...,” i.e., Why do You punish the Jews for their undesirable conduct? It achieves nothing. On the contrary, “[They] continue to rebel.”

When G-d sees that the left vector achieves nothing, He will begin relating to the Jewish people in a different manner, drawing close to them and showing them kindness that stems from the right vector, granting them benevolence, mercy, and visible and manifest good.

ווי גערעדט פריער - איז מגיד דבָּריו לְיַעֲקֹב גו' מה שְׁהוּא מְצוּה לְבָנָיו הוּא עוֹשֶׂה, איז אַזוי אויך לְמַעַלָּה - בְּשַׁעַת אַז מײַטן מֵאָנען דורך קו השְׂמָאל און מײַט יְסוּרִים, טוט מְעַן גְּאָרְנִישֵׁט אויף, איז סֵתֵם מֵאָנען - לא תהיָה לוֹ כְּנוֹשֶׂה.

אַזוי ווי עס שְׁטײט על מֵה תָּכּוּ עוֹד תּוֹסִיפוּ סָרָה יִי. עַל מֵה תָּכּוּ - וויבאַלד אַז דָּאס פּוֹעֵל'ט גײט, אַדְרָבָּה, עוֹד תּוֹסִיפוּ סָרָה. בְּשַׁעַת דְּעַר אויבְּעֶרְשֵׁטער זַעט אַז מײַט דְּעַם קו השְׂמָאל טוט מְעַן גײט אויף, וְנָעַט עַר ווידער אָנְהוּיבֵן מײַטן קו הַיָּמִין, מײַט קִירוּב בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּטוֹב הַנֶּרְאָה וְהַנֶּגְלָה.

(משיחת ש"פ משפטים,
תשי"ב)

16. *Yeshayahu* 1:5.

(כ) בראשיה רבה סוף פ"ב.
(כא) מלאכי א, ב"ג.
(כב) תניא ריש פרק נ.
(כג) בבא מציעא עה, ב.
(כד) ישעי' א, ה.

(יח) בבא מציעא עא, א.
(יט) עבודת הקודת חלק ב פרק ג,
געבראכט אין של"ה (לא, ב). הענין
נתבאר בד"ה צאינה וראינה עזר"ת.
בד"ה לא תהיה משכלה תשי"ב.

(טו) מכילתא הובא בפירוש רש"י על
התורה.
(טז) שמות רבה פ"ל, ט.
(יז) זע התמים חוברת ב. בטאון חב"ד
חוברת ה.

MISHPATIM III | משפטים ג

Adapted from a *sichah* delivered *Shabbos Parshas Mishpatim, Parshas Shekalim*, 5718 (1958)

Introduction

The *Tzemach Tzedek*, the third Rebbe of *Chabad*, would frequently experience visions of his grandfather, the Alter Rebbe, during which he would receive guidance on complex questions of Torah and *Chassidus*.

On one occasion, it had been some time since he had received such a vision. Heavy-hearted, the *Tzemach Tzedek* was heading to *shul* for morning prayers when Reb Pinchas, one of the simple local villagers, approached him requesting a loan of three rubles to buy merchandise to sell and cover his *Shabbos* expenses.

The *Tzemach Tzedek* agreed and asked Reb Pinchas to meet him at home after prayers. As he put his *tallis* on his shoulder to prepare for prayer, a thought struck him, “Today is market day, and the transactions are conducted early. The sooner he has the money in hand, the better.”

He set down his *tallis*, went home, took the money, and hurried to find Reb Pinchas in the marketplace to give him the loan. Only then did he return to *shul* to prepare for prayer. At that moment, the Alter Rebbe appeared to the *Tzemach Tzedek* with a glowing countenance and resolved all the questions that had been troubling him.

This classic story illustrates the theme developed in the *sichah* that follows: A loan given on this physical plane – though seemingly a limited, mundane act – can spiral heavenward and draw down boundless blessing.

What We All Can Give

An Interactive Relationship

1. Commenting on the verse that begins,¹ “If you lend money to My people, to the poor among you...,” *Midrash Tanchuma*² states that one is actually lending to G-d, as it is written,³ “One who is gracious to the poor lends to G-d.” By being gracious to the poor – giving *tzedakah* (“charity”) – one lends to G-d.

When G-d repays the loan – He repays according to His measure. Since G-d is beyond all limitations – He repays in an unbounded way, without any limitations.

At the *farbrengen* of Yud Shvat, the following concept, as explained by the *Tzemach Tzedek* at the beginning of his *Sefer HaChakirah*,⁴ was discussed: In actual fact, it is impossible for infinity to be manifest within the realm of created beings. Even though new created beings will continuously be brought into existence – one and then another without end – nevertheless, since created beings are finite, ultimately, their creation will remain limited.

Nevertheless, this limitation exists only in actual fact – in other words, practically, infinity can never be manifest within the realm of created beings. However, G-d can – and has – invested an infinite potential within our limited world. Thus, the existence of the created beings continues generation after generation without end.

Proceeding to a deeper level of understanding, it is known that an entity that exists for only a limited time begins its ultimate decline long before its end,

א. אין מדרש תנחומא שטייט אויפן פסוק אם כסף תלוה את עמי את העני עמך, אז דאס בארגט מען דעם אויבערשטן, מלוה ה' חונן דל, דורך דעם וואס מען איז חונן דל - נתינת הצדקה - איז מען מלוה הוי', מען בארגט דעם אויבערשטן.

דער אויבערשטער אז ער צאלט - צאלט ער לויט זיין מדה. דער אויבערשטער איז דאך בלי גבול - צאלט ער אויך בלי גבול (אן א גרענעץ).

ווי מען האט גערעדט אין דער התועדות פון יו"ד שבט, אין דעם ענין וואס דער צמח צדק איז מבאר אין ספר החקירה בתחלתו, אז הגם בלי גבול בפועל איז ניט שייך אין נבראים, ווארום אפילו אז עס וועט ניותוסף ווערן נאך און נאך, איז, סוף כל סוף, בלייבט דאך דאס בהגבלה;

דאס איז אבער מער ניט וואס בפועל איז ניטא קיין בלי גבול אין נבראים, אבער בכח קען דאך דער אויבערשטער געבן ווייטער און ווייטער, דור אחר דור, עד אין קץ. טיפער דער ענין - א זאך א גבולי בזמן, הויבט זיך אן זיין תחלת הסוף,

1. Shmos 22:24.

3. Mishlei 19:17.

2. *Midrash Tanchuma*, Parshas Mishpatim, sec. 15.

4. *Sefer HaChakirah*, p. 286bff.

experiencing change and weakening over time. To quote a well-known expression,⁵ “From the day of their creation, created beings⁶ begin to continuously wither [and weaken].” From this, we can extrapolate that seeing that a flow of Divine energy does not weaken over an extended period of time⁷ enables us to appreciate it as an expression of infinity in actual reality. On the whole, from the constancy within existence, it is evident that the infinite is being drawn down into the finite.

This lofty philosophical concept can be connected to something very practical – giving charity, and more specifically, giving loans. Herein, we see the connection between the finite and the infinite because, as mentioned, G-d repays a finite gift of charity with infinite blessings that continue endlessly.

Within *tzedakah* (“charity”) – which “is equal to all other commandments”⁸ – there exist several levels. The highest form of *tzedakah* is *gemilus chassadim* (“acts of kindness”) which includes interest-free loans.⁹ Thus, our Sages¹⁰ state that acts of kindness are superior to *tzedakah* for “charity is [given] only to the poor, while a loan is [given] to the rich as well.”

Tzedakah necessitates the existence of both rich and poor, for if everyone were wealthy, there would be no opportunity for charity, as implied by the interpretation of the verse,¹¹ “Who will preserve kindness and truth?” and for this reason, it is written,¹² “The poor shall not cease

א שינוי און חלישות, א סך צייט פריער. וקלשון הידועה, אז נבראים מיום הבראם הולכים ומתיבשים. מזה מובן, אז זעענדיק א השפעה וואס במשך זמן רב איז אין איר ניטא קיין חלישות, ואדרבה - איז דאס מגדרי אין סוף בפועל. דאס איז דער כללות הענין פון המשכת בלי גבול בגבול.

אין צדקה, וואס שקולה צדקה כנגד כל המצות, איז דא דער העכסטער אופן פון צדקה, וואס דאס איז גמילות חסדים, לויט דעם מאמר רז”ל¹¹ גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה, הצדקה הוא לעניים דוקא וגמילות חסדים בין לעניים בין לעשירים. מצד צדקה מוז דאך זיין עשיר ועני, ווארום אויב אלע וואלטן געווען עשירים, איז - חסד ואמת מן יצרוהו¹², לא יחדל אביון

5. See the series of *maamarim* entitled *Mayim Rabbim*, 5636, ch. 33.

6. As explained in *Mayim Rabbim*, loc. cit., et al., there is a constancy in creation. “The hosts of heaven remain unchanged, each one individually. The host of earth [– the plants, animals, and humans –] remain unchanged, each species separately.” The statements in the main text refer to those created beings whose continuity remains constant as a species, but not as individual entities..

7. See *Talmud Yerushalmi*, *Berachos* 1:1, which states, “A day enters and a day departs..., [even so,] “These are

the chronicles of heaven and earth, as they were created on the day G-d made heaven and earth.” The implication is the ongoing chronicles of heaven and earth do not reflect any change in their existence from “the day G-d made heaven and earth.” See *Likkutei Sichos*, Vol. 5, pp. 97-99, where these concepts are explained at length.

8. *Bava Basra* 9a.

9. See *Rambam*, *Hilchos Matanos Aniym* 10:7, who writes, “The highest level [of *tzedakah*], beyond which there is none, is a person who supports a Jew who has fallen into

poverty [by] giving him... a loan.”

10. *Sukkah* 49b; *Shulchan Aruch*. *Yoreh Deah* 249:6.

11. *Tehillim* 61:8. We have translated the verse according to the interpretation by *Shmos Rabbah* 31:5; *Midrash Tanchuma*, *Parshas Mishpatim*, sec.

9. According to this interpretation, the verse is saying that were there not to be poor people, there would be no opportunity to perform acts of charity. In its literal context, the verse would be interpreted differently.

12. *Devarim* 15:11.

from the land.” However, for there to be acts of kindness, it is not necessary that anyone be poor – in the words of the blessing¹³ – “There shall be no needy among you,” for *gemilus chassadim*, interest-free loans, can be granted to the wealthy as well.

To translate the above into concrete action: Tonight, a meeting is taking place of the Society for Interest-Free Loans for *Shomrei Shabbos* (“Sabbath Observers”). [The term “*Shomrei Shabbos*” is not entirely precise. Just as there are no distinctions between the recipients of acts of kindness, be they rich or poor, similarly, there should be no other distinctions made between Jews, whether observant or not.¹⁴ The term is presumably being used merely to indicate an organizational objective.¹⁵]

Everyone should participate in this endeavor, lending money to the fund for the longest possible term. This will enable the fund to lend larger sums for longer periods and, through this, all participants will fulfill the commandment of acts of kindness.

Just as there is no limitation concerning acts of kindness and no distinction is made regarding who may borrow, whether rich or poor, similarly, there should be no limitation regarding who may participate as a lender. Therefore, everyone should contribute to this fund, no matter how small his contribution.

Asking everyone to participate and donate to this fund relates to the Torah reading, *Parshas Shekalim*, added today.¹⁶ As is well known, the

מִקְרָב הָאָרֶץ, אֲבָעַר מִצַּד גְּמִילוֹת חֲסִדִּים דָּאָרְף קִיין עָנִי נִיט זִיין, אָפֶס כִּי לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֲבִיוֹן, וְאִרְוֹם גְּמִילוֹת חֲסִדִּים אִיז אוֹיֵךְ לַעֲשִׂירִים.

הֵינַט בִּינְאָכֶט קוּמֶט דָּאָךְ פֿאַר די אַסִּיפֿה פֿון חֲבֵרָה גְּמִילוֹת חֲסִדִּים שׁוּמְרֵי שַׁבָּת (דְּעַר וואָרט שׁוּמְרֵי שַׁבָּת אִיז בְּאַמֶּת נִיט מִכוּוֹן, וואָרום קָשֶׁם ווי אִין גְּמִילוֹת חֲסִדִּים דָּאָרְף נִיט זִיין קִיין חִילוּק בֵּין עָנִיִּים לַעֲשִׂירִים, אַזוי דָּאָרְפֿן אוֹיֵךְ קִיין אַנְדֶּערע חִילוּקִים נִיט זִיין. נָאר מֶען מֵינַט דָּאס מִסְתַּמָּא אַלֶּס אַ מִטְרָה) – זאל זיך יעדער אײַנער מִשְׁתַּתֵּף זײַן אִין דָּעם, מֶען זאל אַנטְלִיעֶן גְּעֶלֶט אִין דְּעַר קוּפֿה אוֹיֵךְ דְּעַר לַעֲנִיָּסְטֶער צײַט, וואָס דְּעִמָּאָלֶט וועט די קוּפֿה קענען אַנטְלִיעֶן גֶּרעסערע סְכוּמִים אוֹיֵךְ לַעֲנִיָּסְטֶער זְמָנִים, און דְּעַרמִיט וועלן פֿל מִשְׁתַּתֵּפִים בְּזֶה מְקִיִּים זײַן גְּמִילוֹת חֲסִדִּים.

וּכְשֶׁם ווי אִין גְּמִילוֹת חֲסִדִּים אִיז נִיטא די הֶגְבְּלָה פֿון עָנִיִּים און עֲשִׂירִים בְּנוֹגַע וועמען צו אַנטְלִיעֶן, אַזוי דָּאָרְף אִין דָּעם אוֹיֵךְ נִיט זִיין קִיין הֶגְבְּלָה בְּנוֹגַע ווער עַס זאל זיך מִשְׁתַּתֵּף זײַן אִין דָּעם, דְּעַרפֿאַר זאל יעדער אײַנער געבן אִין דְּעַר קוּפֿה.

וואָס דָּאס שְׁטִימֶט מִיט דְּעַר פֿרֶשֶׁת שְׁקָלִים וואָס מֶען לֵייעֶנט הֵינַט, און ווי עַס אִיז באַוואָקֶט דְּעַר וואָרט פֿון אַלְטֵן רַבִּין אַז מ'דָּאָרְף

13. Ibid. 15:4.

14. The Rebbe is noting that while the organization's name implies it serves only *Shabbos*-observant Jews, its services should be available to all Jews, just as acts of kindness should be performed for all.

15. I.e., the intent of this name is that

the interest-free loans enable all Jews to observe the *Shabbos*.

16. During four of the five (or six) *Shabbasos* surrounding the month of Adar, a special reading is added aside from the weekly Torah reading. The first of these four readings, *Parshas Shekalim*, includes the com-

mandment to give the half-*shekel*, a mandatory annual contribution that every Jew, rich or poor, was required to give. Quite often, as on the *Shabbos* when this *sichah* was delivered, *Parshas Shekalim* is read on the *Shabbos* when *Parshas Mishpatim* is the weekly reading.

Alter Rebbe stated that one must “live with the times”¹⁷ – that is, derive lessons from the **current Torah portion** and see their application in his everyday life. The above directive – that everyone should contribute to the free loan fund – is associated with giving the **half-shekel**, since **all Jews participated in making that donation**.

לְעֵבֶן מִיט דָּעֵר צִיִּיט, מִיט דָּעֵר
קָרִיָּאָה אֵין תּוֹרָה פֿון דָּעֵר צִיִּיט, וואָס
אֵין מַחְצִית הַשֶּׁקֶל הָאֶבֶן זײַךְ אֶלֶּע
אֵידן מִשְׁתַּתֵּף גְּעוֹוֶען.

(משיחת שבת פרשת משפטים,
פרשת שקלים תשח"י)

17. See *HaYom Yom*, entry for 2 Cheshvan.

סימן רמ"ט ס"ו.	זע ירושלמי ברכות פ"א ה"א: יום	כה) המשך מים רבים - תרל"ו, פל"ג, זע
כט) שמות רבה פל"א, ה. תנחומא שם.	נכנס כו' השמים והארץ בהבראם ביום	דארט.
	עשות כו'.	כו) געמיינט נבראים וואס זיינען קיימים
	כח) סוכה מט, ב. שולחן ערוך יורה דעה	נאר במין.

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger

Rabbi Sholom Ber Wineberg

Translators

Rabbi Sholom Zirkind

Rabbi Yosef Greenbaum

Rabbi Zalmy Avtzon

Content Editors

Uriella Sagiv

David Hendler

Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner

Typesetting

Spotlight Design

Layout and Cover

Mayer Preger

Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon

Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה

Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,

whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

